

paa afgjort Modstand, og det ganske simpelt af den Grund, at det i dette Forhold er nødvendigt at skelne mellem Statsbaner og private Baner. Man kan ikke uden videre komme udenom, at det er private Baners Forhold, det her drejer sig om. Nu giver jeg ganske vist det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Marott) Ret i, at der er adskillige Maader, paa hvilke Staten kan gøre sin Indflydelse gældende med Hensyn til disse Funktionærer og i det hele med Hensyn til Privatbanernes Forhold, men dette er en af de Maader, som jeg mener, man ikke kan anvende, og hvorpaa man i alt Fald, dersom man vil hjælpe Funktionærerne, intet naar, fordi den ganske sikkert vil støde paa Modstand her i Rigsdagen paa Grund af det Princip, der krænkes derved. Det forekommer mig derfor, at de Herrer i deres Iver for at komme i første Række som Talsmænd for de Interesser, der her er Tale om, maaske nok ere gaaede lovlig vidt, og jeg tror, at hvis man vil opnaa virkelige Fremskridt med Hensyn til Privatbanefunktionærernes Kaar og navnlig med Hensyn til deres Retsforhold, vil dette Skridt ikke føre til det forønskede Maal. Derimod mener jeg, at det er rigtigt, at man her fra Rigsdagens Side overfor Regeringen, som har med disse Forhold at gøre, som gennem Koncessionerne, den giver, og gennem Stemmeafgivningen paa de respektive Privatbaners Generalforsamlinger har Magt og Myndighed til at gribe ind i disse Forhold, tilkendegiver — og det er Grunden til, at jeg har taget Ordet, idet jeg ogsaa mener, at der fra konservativ Side bør lyde et Ord i denne Retning — at det er Rigsdagens Ønske, at Regeringen gennem den Indflydelse, den har paa dette Omraade, i hvert Fald tager nogle af disse Spørgsmaal op til nøjere Undersøgelse.

Som et Spørgsmaal, jeg anser det for mest praktisk og i Øjeblikket vigtigst at tage op, vil jeg nævne Spørgsmaalet om en Auditor for Privatbanefunktionærerne, thi man kan ikke nægte i hvert Fald Muligheden af, at Forseelser, begaaede paa de forskellige Privatbaner, blive bedømt yderst forskelligt i de forskellige Egne i Landet. Det er ikke heldigt, og det vilde, hvor det drejer sig om en saa stor Klasse af — ja, man kan jo ikke sige Tjenestemænd, men en Slags i privat Tjeneste værende Funktionærer, være særdeles ønskeligt og beroligende for hele denne Etat, om der kunde komme ensartede Regler frem med Hensyn til Bedømmelsen af For-

seelser, navnlig Forseelser af saadan Art, at de medføre Embeds- eller Bestillingsfortabelse.

Med Hensyn til de andre Spørgsmaal, som Kommissionen efter Ændringsforslaget skulde beskæftige sig med, nemlig Spørgsmaalene om Forhandlingsret og om Avancements- og Lønforhold, stiller jeg mig noget mere tvivlende, for det forekommer mig, at selv om man i saa Henseende intet havde mod Princippet at indvende, vilde det dog i Praksis være vanskeligt at gennemføre ensartede Regler for samtlige Privatbaner. Man maa jo huske, hvor yderst forskellige Forholdene ere i de forskellige Egne af Landet. Jeg tror derfor, at den Henvendelse, der fra Rigsdagens Side bør ske overfor Regeringen, bør gaa ud paa i første Række og som første Skridt kun at beskæftige sig med Spørgsmaalet om Ansættelse af en Auditor, idet jeg ogsaa gaar ud fra, at det er dette Spørgsmaal, som i Virkeligheden interesserer de paagældende Privatbanefunktionærer mest, og dernæst maaske senere tage de andre Spørgsmaal op til Overvejelse efter en Forhandling med Driftsbestyrerne fra forskellige Egne om, hvorvidt det var muligt i nogen Maade ogsaa at lade andre Spørgsmaal komme ind under fælles Regler og fælles Synspunkter. Men det maa selvfølgelig ske i yderst store Træk, da det, som sagt, vil være ret vanskeligt i Detailerne at faa virkelig ensartede Reglementer i saa Henseende vedtagne. Jeg tror for øvrigt heller ikke, at det vilde være heldigt.

Til det ærede Medlem fra Fakse (Stauning) skal jeg sige, at naar han talte om forsultne og overanstrengte Funktionærer ved Jernbanen, tror jeg, at det ærede Medlem har brugt — hvad for øvrigt ikke er ualmindeligt — meget stærke Udtryk. Saa snart der bygges en ny Privatbane — jeg kan her tale af Erfaring, vi have jo netop i disse Dage udsendt Avertissementer om en Del ledigblevne Pladser ved den under Bygning værende Langelandsbane —, er det nødvendigt, at man i et saadant Avertissement indsætter den Bestemmelse, at personlig Henvendelse til Bestyrelsens Medlemmer frabedes, for ellers er der ingen af Bestyrelsens Medlemmer, som overhovedet kan eksistere i Fred, da der er et saadant Tilløb om disse Pladser, om at opnaa Engagement hertil. Heri i alt Fald maa man da se et Bevis paa, at den Anskuelse, som det ærede Medlem fra Fakse har gjort sig til Talsmand for, ikke er den almindelige. Men ogsaa den Omstændig-